

21. KAPLICKÉ DIVADELNÍ LÉTO

16.–23. června 1989

NĚKOLIK POZNÁMEK K PROJEVŮM KULOVÉHO BLESKU

„Kdo nebyl přítomen přítomnosti kulového blesku, vyprávění vyprávěcího o přítomnosti kulového blesku neuvěřit.“

I já. Co se toho o Kaplickém divadelním létě navýkládalo. Té chvály! Toho lahodění, toho obdivu! Samé superlativy! A všechny na kladné straně hodnotové úsečky. Ani ždibičky záporu. Lze se tedy divit, že jsem nevěřil? (Vždyť mi je už takový pětáctiletý, a něco chvály jsem už vyslechl!)

„Kdo byl přítomen přítomnosti kulového blesku, přitomnost kulového blesku, pro neobvyklost zážitku jeho přítomnosti často již v blízké budoucnosti přestává věřit.“

I já. Třikrát či čtyřikrát jsem se Kaplického divadelního léta zúčastnil a stále mi tu scházelo – divadlo. Stále jsem viděl především ono – hraní si. Hezké hraní, potřebné hraní, ale jen hraní, a ne divadlo!

„Do koho kulový blesk udeří, je nucen v jeho přítomnou přítomnost uvěřit, i kdyby nechtěl.“

I já. Letos jsem na Kaplici viděl divadlo. Jedno vedle druhého. Jedno se mi líbilo víc, druhé méně, ale vše bylo divadlo. Ze bych prohlédl? Ne, já jen tak snadno neprohlédnu. Tak co to bylo? Kulový blesk?

Můžeme nazvat perfektní metodickou práci dlouholetých tvůrců Kaplického divadelního léta kulovým bleskem? Ano? Ten je také vzácný, výkonný, i jemu se mnozí lidé obdivují... Ano. Nazvěme to kulovým bleskem. Neboť co jiného než vzácný přírodní úkaz dokáže otevřít oči, ústa, všechny smysly a veškeré vnímání člověka?

A co divadlo? Dokáže se i ono přiblížit schopnostem kulového blesku? Dokáže i ono otevřít vnímání člověka?

Ano, snad. Jestliže bude samo otevřené...

Jak to tedy bylo s otevřeností letošních kaplických představení?

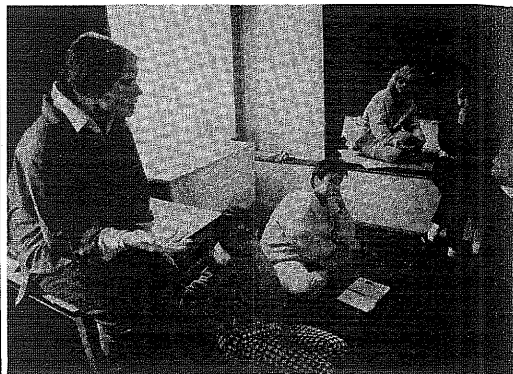
„Františka Nováka z Lučian také zajímal kulový blesk. Když se ho dotkl, dostal od něho tak najačkováno, že si čtrnáct dní poležel na Aru.“

Takže – s chutí do toho.

Krásným příkladem náhle se přihodivší otevřenosti a neplánované uzavřenosti vůči divákovi byla představení dvou – řekl bych – postižených souborů. Prvým z nich byl loutkářský soubor ÚDPM JF z Prahy. Pod vedením Hany Budinské si pro nás připravili Feldekovu a Mašatovu SNEHURKU. Při dopoledním představení se pod dětmi zřítily praktikáble. Jen náhodou nedošlo k úrazu. Odpolední představení (na stejné praktikábli) pak těžce přešlapovalo, vázlo a padalo naznak. Lehkému, tanečnímu Feldekovu textu byla přikovávána trestanecká koule dětského strachu. Mohlo být toto představení otevřené? To bychom nemohli žádat ani od profesionálů.

Zcela jinak byl postižen soubor Olgy Strnadové LDO LŠU Zámek. Na poslední chvíli jim onemocněl hlavní představitel. Zbytek souboru do Kaplice přijel s tím, že ČTYŘI MALE POHÁDKY (z knihy Dvkrát sedm pohádek Františka Hrubého) hrát nebude. Pak se děti rozhodly, že zahrájí alespoň ukázkou. Zkusily to. Bylo to divadelní představení? Mnoho diváků tvrdilo, že to byla spíše ukázková práce, pro mne to však divadelní představení bylo. A otevřené. Hodně tomu pomohla nutná improvizace předváděných úryvků, hodně tomu pomohla technická připravenost dětí, ale nejvíce pomohla dětská dychtivost ukázat alespoň část své práce. A právě tato dychtivost byla, podle mého, klíčem k otevřenosti předvádějících vůči nám, divákům. I já jsem se otevřel, a proto jsem byl spokojen.

„A diváme-li se kulovému blesku do očí, uličnický pomrkává.“

MILADA MAŠATOVÁ vedla v Kaplici seminář pro ty, kteří pracují s dětskými loutkářskými kolektivy; první ročník tohoto semináře se konal na loňské loutkářské Chruštině

To uličnické kulí pomrkávání mi připomnělo soubor HUĐRADLO. Včetně jeho vedoucího, Mirka Slavíka. Když z krajské přehlídky postupovali na národní se všemi třemi pohádkami (O RYBÁŘI A RYBCE, O PALEČKOVÍ, BREMŠTÍ MUŽIKANT) zdálo se mi, že tu jde o přehmat. (O kěz by takových přehmatů bylo více!) Na jejich představení v Kaplici bylo divákovi možno vidět, cítit a vnímat je jejich přirozenou, bohatě naplněnou otevřeností k němu. Zde otevřenost vycházela z velice silných a dobrých základů. Ze stylu a způsobu práce uvnitř souboru. Takže otevřenost, jistota, přímota a upřímnost se v souboru nenalézá pouze v jeho představení, ale i v jeho všedním životě.

O něco podobného se také pokouším. Zatím však čas od času s poněkud menším bezvýsledkem. To uličnické mrkání mi stále nejde.

„Když byl prof. dr. Q. v Cambriži na návštěvě u přítele dr. B. H., pokusil se laboratorně vytvořit situaci, kdy radikál H. se rovnal G. sinus, přičemž H. bylo zakřivené červeného spektra při rychlosti blízké se nule, a kulový blesk také nevytvořil. (Nutno ovšem přiznat, že večer nato přišla bouřka.“

Stále mě pronásleduje a trápi otevřenost jiného představe-

ní. Starší členové dramatického recitačního souboru Ĥapka ze Znojma pod vedením Petra Žáka předvedli podle pohádky Smutný klaun (gruzinského spisovatele Gurama Petriašvililiho) představení MOŽNÁ ŽE TO NEJEN PÁR ULIC. A stalo se, že na mne, a diváky, představení působilo jednoznačně – plakátově. Jak se to mohlo stát? Osobně se domnívám, že mládež byla podstrčena velké pravdy k tomu, aby je velkými gesty předávala dál. Oni těm pravdám věřili. Oni jsou otevření a otevřeně ty pravdy říkájí nám, divákům. Ale ty pravdy nevycházejí z nich, z jejich niterných prožitků. Snad proto mi jejich otevřenost připadala tak plochá.

Často se zamýšlím i nad postupně se diváky otevírajícím (či spíše rozevírajícím) představením dvou děvčat souboru postiženého rozpadem praktikáblů (ÚDPM JF Pha). Jen velice silný osobní prožitek, získaný v době, kdy se představení KRAJČKA začalo rodit, mohl obě dívky postupně vyvést z šoku z nepovedeného představení k uklidnění a k onomu otevření se divákovi. Divák cítil, přijal, též se otevřel – a nastala souhra.

„Jediný věrohodný záznam o umělém vytvoření kulového blesku je z roku 1986. Avšak Jossé Meli z departamentu Treppier odmítl přitlížetmu davu vysvětlit, jak to dělá, a tak byl službu konajícím příslušníkem zatčen a odveden neznámou kam.“

Teď snad ještě o jedné clowně, která byla postavena mezi možnou otevřeností účinkujících a možnou otevřeností diváků. V ČERVENÉ KARKULCE (text Pavla Poláka), kterou hrál Slavkováček SKP Horní Slavkov, stály před scénou ve strunulém postoji dvě dívky. A protože neměly co dělat, tak stály. Stály, a když měly něco říci, tak to řekly. Za nimi se odehrával děj a ony jako by s ním neměly nic společného. Podle textu tam být asi musely, nebyly však organicky zařazeny do hry; byly uzavřeny samy do sebe, otevřenosti divadelního představení již ze své funkce pomoci nemohly.

„Mnoho si nepomohl ani učitel Přestík z Malé Kodice. Na diktoval sice strážmistrově F. P. text: „Když jsem s výplatou za výuku žáků šel nejkratší cestou přes háječek domů, uviděl jsem ve výmolu, zpola sněhem zapadáném, ležet kulový blesk. Celý se chladem tak trásl, že mi ho bylo líto. Vzal jsem jej tedy do kapsy a šel dál. Kulový blesk se však v teple mého kabátu probíral a oživil. Spálil mi celou výplatu a vyletěl ven.“ Ale doma byl od své ženy stejně bit a úřední výpověď na úředním listě s úřední hlavičkou a úředním razítkem mu nebyla nic platná. Celý měsíc pak nespěl do hospody.“

KRÁLOVNA KOLOBEŽKA souboru LDO LŠU a KD kpt. Jaroše z Mělníka. Při diskusi o tomto představení došlo k diskusi (nono!) o tom, byli-li předvedení divadelní tvar i s použitím minima původního textu werichovský, či nikoliv. Toho, kdo se zastával názoru, že z hříchů přímo čísla werichovská životnost, představení oslovilo. Způsobila to asi přirozenost, vynalézavost a v neposlední řadě i zaujatost souboru k představení a skrze něj i k nám, k divákům.

S LABYRINTEM ŘECKÝCH BAJÍ, hraným Malým studiem P ODPM Jindřichův Hradec, jsem se dostal téměř do osobního konfliktu. Nechtěl jsem (a stále ještě nechci) přimnout jejich způsob uchopení starých řeckých bají. Domnívám se, když už se dělá legrace z věcí, jež byly kdysi člověku považovány za svátost, měla by být na pořádek také vysoká úroveň. Takže – jestliže tu otevřenost byla – já ji nepřijal. I to se na divadle může stát.

„Cestovatel, vědec a spisovatel Stanislav Řičanský projel za svůj život celý svět dvakrát. A kulový blesk neviděl ani jed-

nou. Na rozdíl od něho František Hlavatý ze Sturkatic za celý svůj život nevytáhl paty ze své chalupy, a kulový blesk viděl tři. Nabízí se tu výpověď počtu nepravděpodobnosti, ale o tom až jindy.“

Představení dramatického oddělení LŠU Zerotín Olomouc O TŘESCÍCH A PLESCÍCH bylo rozehráváno příliš doširoka. Jako by se natahoval čas, aby to nebylo moc krátké. (Nebo to byla lítost vyhazovat dobré nápady, které do hry nepatřily?) A právě toto rozostření, rozměnění zabránilo vzniku na diváka směřované otevřenosti.

Otevřenost představení MODRÉ KRALOVSTVÍ (dramaticko-recitační soubor SATURNIN ZŠ Slapy) vycházela především z radosti dětí při vytváření variací na stejné situaci v různých podmínkách (každé království si vytvořilo jiné podmínky pro život). Lze tedy tuto otevřenost nazvat otevřeností hrou?

V představení O CHLAPEČKOVÍ, KTERÝ SE STAL KREDENCI (dramaticko-recitační soubor Ĥapka MěOV a LŠU Znojmo) z počátku problematizující otevřenost, vycházející ze spontaneity dětí, byla jevištně nezvládnutou absurditou příběhu zasuta do pozadí. Pak se postupně ztrácely vnitřní kontakty, rytmy a kolektivní citění. To byl pro otevřenost hrob.

„Dne 20. července 1903 v obci Occle v Belgii blízko meteorologické observatoře se náhle objevil kulový blesk velikosti vejce, unkl do místnosti, oběhl stůl, pak se přiblížil k telefonu, přiměl jej zavonit a opět neškodně zmizel.“

O PRINCEZNĚ SOLIMÁNSKÉ (LS LDO LŠU Praha 10). Mnohobližný začátek v perfektním vedení loutky, probouzející se princezny, vstřícné otevřel diváky a připravil je k aktivní spolupráci s účinkujícími. Pak (asi) přišla chvíle, kdy vedoucí chtěla ve hře zaměstnat všechny děti poměrně velkého souboru. Velká změna postav a postavicek, do kterých se děti musely narychlo (a na krátko) stylizovat, potlačila přirozenou dětskou uvolněnost. Často jejich soustředění děti se pak věnovaly především textu. A tak otevřenost již již přicházející opět za sebou přivlékla svá vrátka a otočila klíčkem.

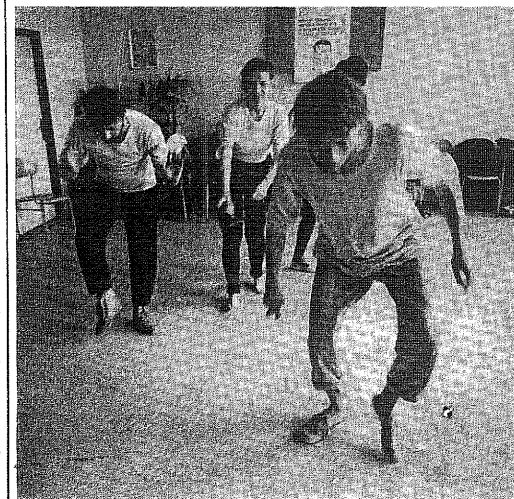
Statically začátek POHÁDKY POSTÁČKÉ (soubor při LDO LŠU Zatec) se těžce rozjížděl. (Vzpomínám-li nyní na něj, vidím děti jakoby stojící na spartakiádě značkáři.) Když ale děti na jevišti začaly vlastněmi těly vytvářet objekty a

obrazy, vše se změnilo. Bylo to chvilce, jistě původně vycházející z přirozené lidské hravosti, kdy se děti vůči sobě navzájem otevřely. Divák pak mohl drobtý otevřenosti sbírat a kochat se jimi.

„Náš svět i my jsme vytvořeni pouze z odpadu, z nepatrného přebytku látky nad antilátkou, který se už nemohl přeměnit v záření. Anticidace jsou tedy v kosmickém záření vzácné, jsou předmětem intenzivního studia, ale pády antimeteoritů, které

vého blesku divákům na smeč. Vodopád kulových blesků, rozervané srdce, rozevřené představení, kulový blesk – Ivan Vyskočil.

Pro pořádek bych měl alespoň v závěru oznámit, že Kaplické divadelní léto je především pracovním setkáním lidí, kteří pracují nebo chtějí pracovat s dětní způsoby a prostředky dramatické hry. Je tu spousta diskusí, seminářů, článků ve zpravodaji Kaplická čítanka... Je toho mnoho a do-

EVA POLZEROVÁ pracovala v Kaplici se seminářem Východočeské lidové konzervatoře

by se mohly stát základem kulových blesků, pozorovány nebyly.“

Abychom měli v Kaplici divadla skutečně dost, byla nám nabídnuta hodnota inspirativní představení: LS PEKUF MěstKS Třeboň: KRYŠAR a PÍSEŇ O LÁSCCE A SMRTI KORNETA KRYŠTOFA RILKA (ale může být preciznost otevřená?) DRC JKL Kaplice: VÍTEJTE V PERINOVÉ ZEMI, dětský soubor LŠU Zerotín Olomouc: NA JARE, pásmo z veršů J. V. Sládky a V. Háika a dětský soubor ATD LŠU a ZK ROH ZSNP Žiar nad Hronom: APRÍLOVÁ ŠKOLA.

A ještě Nedivadlo Ivana Vyskočila – próza a poezie Emanuela Frynty pod názvem NEHRAJE SE... Pohrávají si s kulovým bleskem, žonglování s ním, pinkání, nahrávání kulo-

jmy a informace se hromadí, přerůstají, přetékají... Nelze vše najednou obsáhnout.

Proto ten můj útek ke kulovému blesku.

Jednou jsem ho totiž skutečně viděl. Odpočíval ve větvích ohromného dubu Černické obory. Bylo naprosté ticho. Tiše mihotal. Skoro se zdálo, jako by dubem pozvolna otáčel. Druhý den v místech, kde kulový blesk byl, vyrostly tři pomeranče. Jeden jsem dal své ženě, jeden svému synovi a jeden svému synovi.

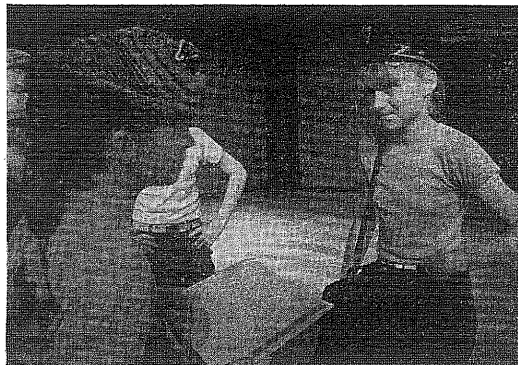
Už jen kvůli těm třem pomerančům se těším na další dětská divadelní představení, která mě svou otevřeností dokážou otevřít.

FOTO JAROMÍR MICHL

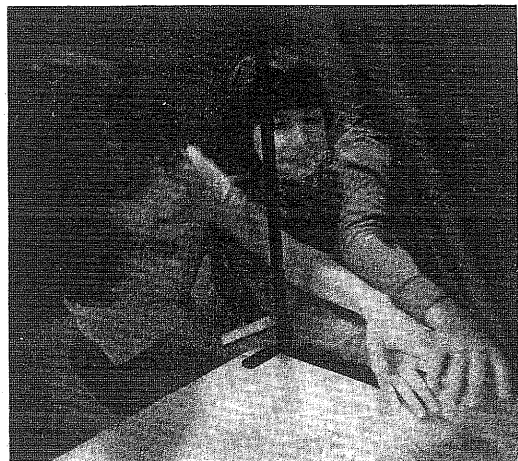
/JOSEF BRŮČEK/

Použitá literatura: Štěl, J.: Tajemství kulového blesku, Horizont, Praha 1988

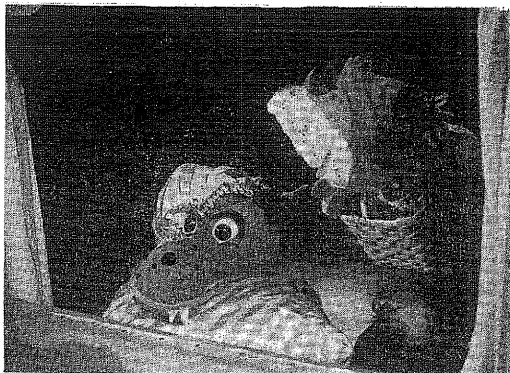
DDS LDO LŠU ZATEC (VED. EVA KADERKOVÁ) — KAREL ČAPEK—EVA KADERKOVÁ: POHÁDKA POSTÁČKA
„Pro historii a věcně zapamatování hned na začátku budíž konstatováno, že porota vyjádřila nad oběma inscenacemi (= Pohádka pošťáčka a Čtyři malé pohádky) velkou libost a spokojenost. V případě Zateckých patřilo mezi klady krom vkusné, nápadité a funkční scénografie a řady pěkně udělaných situací především to, že dobře připravené, kultivované děti předvedly inscenaci vycházející z jejich citlivosti a zároveň citlivě v maximální možné míře Čapka. Přednosti, která to umožnila, byla volba polohy na pomezí vyprávění a divadla. Nicméně i v rámci řečené libosti jsou v inscenaci rezervy. Jednak právě zmíněné pomezí vyžaduje velice přesně rozlišit, kdy jde o jednání postav mezi sebou tak, aby se byla dva principy vzájemně neblamovaly, ale naopak povyšovaly — a obě polohy přesně naplnit. Více je třeba pracovat i s obsahem slova tak, aby neupadalo do zmechanizované, ho rytmického přednesu. Druhým problémem je klíčová vstupní pasáž s vysvětlováním hodnoty kareť-dopisů.“

DDS LDO LŠU ZAMBERK (VED. OLGA STRNÁDOVÁ) — FRANTIŠEK HRUBIN: ČTYŘI MALÉ POHÁDKY
„Zamberští Čtyři malé pohádky jsme dik nemoci v souboru viděli jen v podobě velmi kusé: jako ukázký spojené s besedou se souborem a jeho videozáznamem. Porota konstatovala, že videozáznam vždy inscenaci deformuje. Některé věci jsou však i tak zřetelné: Především, že děti jsou uvolněné, přirozené a tvořivé. Vedoucí hledá dramaturgii pro ně a na pro sebe; velmi správně odhadla i únosnou metráž. Představení bylo jednoduché, ale ne plytké — jsou zde i dobře zvládnuté detaily a výrazný smysl pro vypracování point i tam, kde v předloze chybí. Zajímavá je i práce s prostorem.
Diskutující z pléna přidali chválu na přirozený, zajištěný rytmus, hudební i taneční citlivost a schopnost zapojovat do pohybu organicky i stylizované prvky. Děti se navzájem báječně citlivě. Indispozice v souboru vlastně umožnila nečekaně nahlédnutí do dílny: viděli jsme perfektní metodickou ukázkou práce s dětmi...“

DLŠ SLAVKOVAČEK, SKP HORNÍ SLAVKOV (VED. ANEŽKA DRTOVÁ) — PAVEL POLÁK: ČERVENÁ KARKULKA
„Červená karkulka Slavkovčák z Horního Slavkova vyvolala u poroty ocenění dobré vůle, ale i otázku, proč si soubor vybral tuto hru, když inscenaci nedokázal zdůvodnit, že v, na jakých principech je vystavěna; děti pak namísto hry na pohádku (věcně potřebného nahlédnutí) spíš inklinují k tomu zahrát klasickou Karkulku. Nefunguje spolu s dětmi, neumí oslovit diváka, přestože jsou při věci. Scéna i loutky jsou pěkné, avšak ne úplně využitelné. Polákov text by vyžadoval spíš razantní, různou hru s mafiásky než kultivovanou drábnokresbu.“

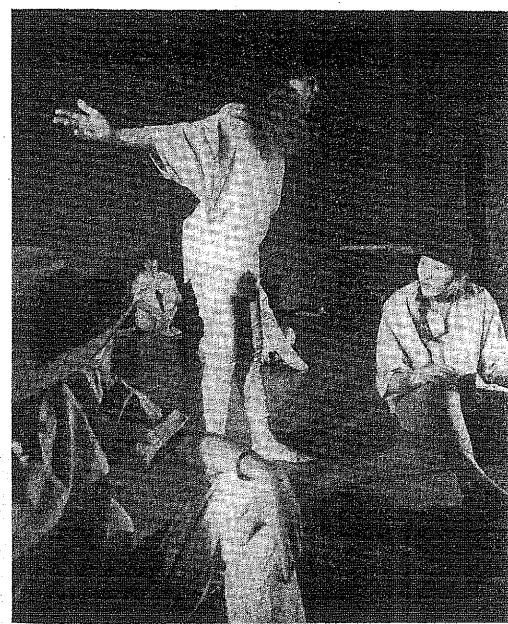
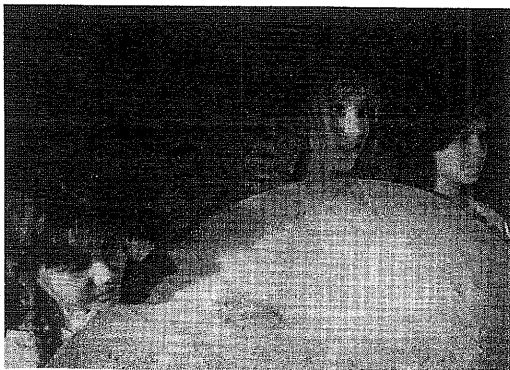
DDS HUDRADLO OB ZLIV A KDPM ČESKÉ BUDĚJOVICE (VED. MIREK SLAVÍK) — ALEXANDR SERGEJEVIČ PUSKIN: O RYBÁŘI A RYBCE + BRATŘI GRIMMOVÉ—MIREK SLAVÍK: BRÉMŠTÍ MUZIKANTI + JAN WERICH—MIREK SLAVÍK: PÁLEČEK
„HUDRADLO předvedlo kusky tří. Některé věci jim byly společné. Tak především spokojenost poroty s tím, že děti vědí, o čem „mluví“. Jsou přirozené, schopné kontaktů, suverénní a nevtíravé, temperamentní, „nabité“: což se však spolupodílí i na překotné, mnohdy i nesrozumitelné mluvě. A tato vada vystoupila zvlášť v okamžiku, kdy soubor sáhl po literárním textu, navíc z „nechvilní“ oblasti. Radikální změna polohy (žánru) však prospěla souboru i jeho vedoucímu.

Páleček v pohledu poroty vedle všech výše i níže zmíněných kladů postrádal přesnější temporytmický půdorys, aby důležité věci (např. tematicky důležitá „moudra“ Werichových pohádek) zazněly nerušeně a zvýrazněny. Chybělo také využití zvukových prostředků, jejich gradace i dovednost šetřit s nimi. Náhled všech dětí pramení z toho, že znají své téma.

Třída C vyzvedla výborně udělanou textovou zkratku, vyváženost celého prostoru vtipné, citlivě zpracované scénografie (kostýmy, rekvizity, loutka Pálečka), živou hudbu a celou plejádu vtipných jevištních řešení werichovského, dětem však zajištěného kalibru.

Pohádka O rybáři a rybce byla porotou přijata rovněž kladně. Krátkou diskusí vyvolala jen otázka rozdílného hereckého provedení rybáře a rybářky...

Plenem vyzdvihlo fakt, že děti dokáží hrát téma, a to téma velice aktuální... Temporytmus přesně funguje. Verš dětem — proti všemu očekávání — do mluvy pomohl, neboť v sobě nese správný přízvuk a už ve své stavbě je založen na tom, že jádro sdělení je obvykle na začátku a na konci... Brémští muzikanti vyvolali v porotě kromě dříve zmíněné všeobecné pochvaly diskusí kolem jediného bodu: smyslu užití hudebních nástrojů u zvířat...“

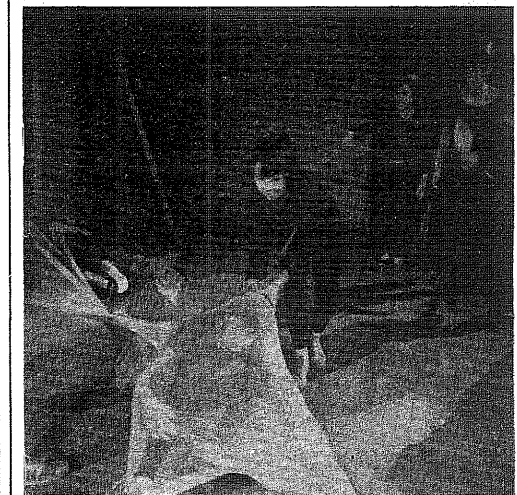
MALÉ STUDIO P ODPM JINDŘICHŮV HRADEC (VED. LIBUŠE JEVNÁKEROVÁ) — EDUARD PETIŠKA—LIBUŠE JEVNÁKEROVÁ—JOSEF PROCHÁZKA: V LABYRINTU RECKÝCH BÁJÍ

„Porota jindřichohradecký Labyrint řeckých bájí z větší části přivítala. Vídela v něm zajímavý novátorský pokus o uchopení antických bájí, které jsou v mnoha rysech (dějnost, velikost témat...) blízké pohádce, ale v zpracování pro děti se vyskytl jen zídka. Zlehčení cestou humorné travestie je v tomto směru nadějným přístupem. I tak je však třeba... nepřipustit pouhé legrácky pro legrácky. Chyběla lyričtější, laskavější, citovější poloha...
Plenem ocenilo vtip a hravost mnohých epizod, některá místa však působí měle...“

DDS LDO LŠU MELNÍK (VED. JIŘINA LHOTSKÁ) — JAN WERICH—JIŘINA LHOTSKÁ: KRÁLOVNA KOLOBĚZKA

„Mělnická Královna Koloběžka byla porotě nadšena. Vnitřně i „technicky“ výborně vybavené děti, maximálně zainteresované, nabitě a schopné kontaktů herecky vytvářejí dramaturgicky i režijně velmi zdařile postavenou inscenaci, svědčící o autorčině schopnosti členit, dělat pointy, pracovat s pauzou i temporytmem... Písničky jsou moudré a vytvářejí ještě další pohled na pojednávaný problém. Moudrý, laskavý humor vychází z dětí — je tématem (jedním z témat) i prostředkem. Výsledkem je krok od dramatické hry k divadlu...“

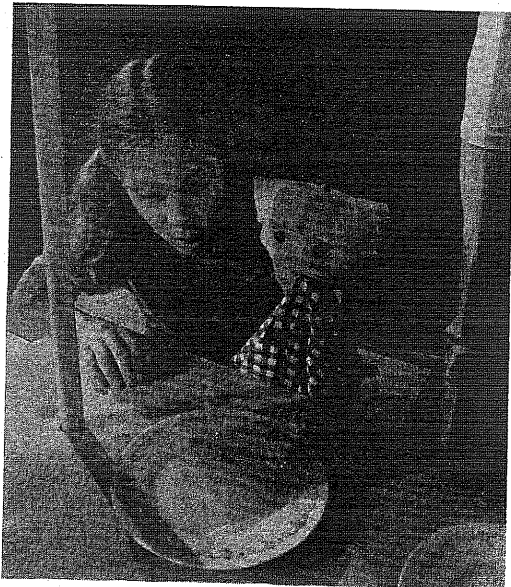
TEXTY LUDEK RICHTER
FOTO JAROMIR MICHL

DLS UDPM JF, PRAHA 2 (VED. HANA BUDÍNSKÁ) — LUBOMIR FELDEK — MILADA MASÁTOVÁ: SNEHURKA — KRABÍČKA (PÁSMO NONSENSOVÉ POEZIE Z KNIHY OSTROV, KDE ROSTOU HOUSLE)
„Snehurka pražského UDPM JF byla pro porotu jistým zklamáním; volba textu byla dobrá, neboť nabízel to, s čím Hanka Budínská někdy bojovala: výrazný temporytmický půdorys. V samotné inscenaci však temporytmus chyběl stejně jako nadhled, na němž je Feldekův text stavěn. V tom okamžiku se odhalí nevybavenost dětí pro hereckou práci...“

Třída A konstatovala podobné problémy: dobrá předloha, ale děti jen odehrály pohádku, nehrály si a nedělily nám své téma, svůj názor. Jen představitelka zrcadla dokázala vytvořit nadhled...
Krabička též souboru se porotě líbila volbou předlohy i zajímavou metaforickou prací s předmětem; s výjimkou předělů se živěčkami jsou slabinou předělů mezi čísly.

Třída A vyjádřila pozitivní dojem. Verše se zdají dětem blízké, vedou je k rozvíjení fantazie, s tím, že hra s předmětem podporuje obsah básni. Je to dokument komplexního různorodého druhu práce s dětmi...“

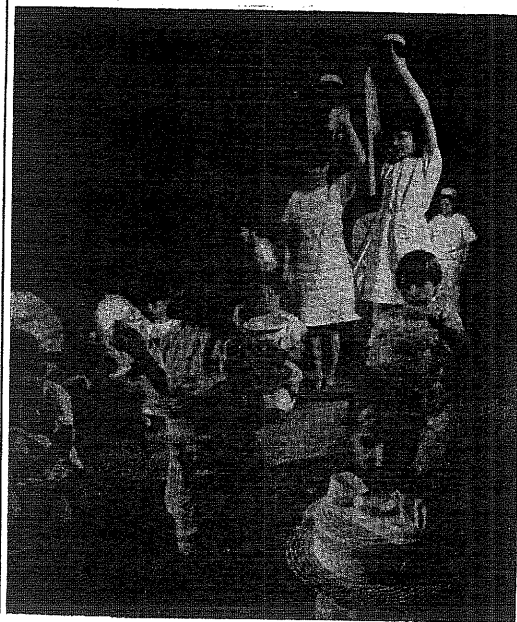
TEXTY LUDEK RICHTER

DDS LDO LŠU ŽEROTIN, OLOMOUČ (VED. VERA PANKOVÁ) — JAN VLADISLAV—VERA PANKOVÁ: O TŘESCÍCH A PLESCÍCH
„Olomoucká inscenace O třescích a plescích očima poroty je inscenací v mnohém dokonalou: dobrá předloha realizovaná dětmi metodicky dobře připravenými po stránce mluvní, práce s prostorem i stylizovaného herectví, ale to právě příjemně mrazivé chvění nevyvolala. Snad onen pocit chladu pramenil z toho, že jde v textu i režijním půdoryse (střešní řešení, nápad...) o zopakování inscenace z roku 1985...“

DRAMATICKO-RECITAČNÍ SOUBOR SATURNIN, ZŠ SLAPY (VED. BOHU. MILA MARKOVÁ) — MILADA MASÁTOVÁ—BOHUMILA MARKOVÁ: MODRÉ KRALOVSTVÍ

„Slapské Modré království zapůsobilo na porotu velice příjemně mile, svou upřímností, vřelostí, citlivostí a poctivostí (nebyla to inscenace na export), což dokáže překlenout drobné nedostatky typu nepřesností v nástupech, občasných nepřesností ve sborech či zpěvu. Za další propracování by stály variace... Prostá a účinná byla i scénografie, hezká práce s prostorem...“

DRAMATICKO-RECITAČNÍ SOUBOR TAPKA, Město A LŠU ZNOJMO (VED. PETR ZÁK) — MILOŠ MACOUREK—KOLEKTIV SOUBORU: O CHLAPEČKOVÍ, KTERÝ SE STAL KREDENCI — KOLEKTIV SOUBORU: MOŽNÁ ŽE TO NENÍ JEN PAR ULIC (PODLE POKÁDKY GURAMA PETRIASVILHO)

„Rovněž znojemská Tapka zahrála dvě inscenace. U první — O chlapečkovi... — byla podle poroty základní chyba ve volbě Macourkova textu pro děti... — byla podle poroty základní chyba ve volbě Macourkova textu pro děti... — byla podle poroty základní chyba ve volbě Macourkova textu pro děti...“

Druhá inscenace — Možná... vytkla porotě hlavně plakátovy polopalis-mus... Touha najít velké téma se nesnese s úspěšností v práci...“

FOTO JAROMÍR MICHL

DLS LDO LŠU PRAHA 10 (VED. VERA DŘEVÍKOVSKÁ) — KAREL ČAPEK—VERA DŘEVÍKOVSKÁ: O PRINCEZNE SOLIMÁNSKÉ
„Inscenace O princezně solimánské LŠU Prahy 10 přivedla porotu především k hledání toho, proč inscenace nefungovala tak dobře jako její část zhlédnutá na pražské přehlídce. Děti vypadají nevzrušené asi i díky tomu, že v této inscenaci mají jen malý prostor ke hře, chybí jim živé úkoly. Dramatizace je slušná, ale režijně je řada věcí nedotažená. Chybějí tečky, téma je zastíněné. Práce s loutkami je slušná, ale loutkám by prospěly oči...“

DETSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR ATD LŠU A ZK ROH ZSNP ŽIAR NAD HRONOM (VED. IRENA NOVOTNÁ) — APRÍLOVÁ ŠKOLA (POŘAD Z TEXTU JIŘIHO ZÁČKA, DANIELA HEVIERA, STEFANA MORAVČÍKA, TOMASE JANOVICE)

